

Autor: Radim Lhoták

Podle staré védské kosmologie se nacházíme v období konce noci Svaroga (Svarog – slovanský bůh a praotec rodů) a na povrch začíná pronikat pravda o historii národů a jejich duchovních kořenů. Končí 2000 let éry křesťanství a zdánlivě neporazitelné vlády parazitů. Je nyní důležité, aby se všechny seriózní vědecké, badatelské ale i jiné duchovní kapacity chopily dosud utajených zdrojů svědčících o dávné minulosti a přepsaly kulturní, geopolitickou i duchovní historii národů zpět podle skutečnosti a pravdy. Jen na takový základ bude možné navázat obrodný proces, jímž se lidé pozvednou ze současné krize zasahující všechny sféry lidského života.

Hybné síly dějin

Dějiny lidstva se odvíjejí působením sil, v nichž od dávnověku lidé spatřovali znamení Krve a Ducha. Spojení krve a ducha má odraz v oblasti srdce každého člověka. Zde se nachází motor krevního oběhu a energetické centrum Ducha. Krev a Duch mají proto hluboký a nesdělitelný význam přesahující omezené lidské vědomí. Ne nadarmo se hovoří o tom, že nejzákladnější životní impulsy lze rozpoznat srdcem, nebo také otevíráním srdce. O bazálním a nevědomém významu těchto sil vypovídá rovněž jev zvaný telegonie. Podle něho muž a první milovník vtiskne ženě svůj obraz krve a ducha, nesmazatelný to charakter rasy a rodu patrný na genetické úrovni jejích potomků.

Při neskresleném pohledu na lidské dějiny si nelze nevšimnout, nakolik dějinné události zrcadlí existenciální zájmy lidských rodů a duchovní proudy, které je vedly na cestě prosperity či pouhé sebezáchovy. S výjimkou dvou posledních tisíciletí jsou dějiny lidstva dějinami kmenových společenství, v nichž pokrevně příbuzné rody konaly pod duchovním vedením svých kněží, volchvů, žreců či druidů v souladu s bohy, které uctívaly a jimž dávaly

přednost před jinými. Organickou skladbu těchto kmenů tvořily čtyři základní kasty: kasta duchovních, kasta vojáků, kasta rolníků a kasta řemeslníků. Vedení kmene bylo vloženo do rukou knížete, jehož volil sněm stařešinů a vážených mužů – zástupců jednotlivých zúčastněných rodů. Takový aristokratický systém moci platil přinejmenším pro jádro mocných árijských a slovanských národů, které byly hlavními tvůrci dějin starověku. Od knížete bylo vyžadováno, aby se v jeho osobě snoubily ryzí kvality krve a ducha. Jinými slovy musel to být člověk ušlechtilý, silný, statečný, moudrý a spravedlivý. Tyto vlastnosti zaručovaly, že bude konat ve prospěch kmene či celého svazku spojených rodů v jeden kulturně identický celek.

Například je dokladováno, že v druidské tradici musel vyvolený vládce nahý před očima všech vykonat zasvěcující rituál sňatku s bohyní země, v němž prokazoval všechny mužné kvality, krásou a zdatností počínaje, moudrostí a rozhodností konče, aby si zasloužil zalíbení bohyně, která se s ním po té spojila v milostném aktu. Tak byla zaručena vláda pro blaho kmene a požehnání bohů k úrodnosti celého jím osídleného kraje. Pokud zvolený vládce v některé ze zkoušek neobstál, byť se jednalo třeba o tělesnou vadu, byl diskvalifikován a vyřazen z kandidátství o knížecí stolec. (Mimochodem, Idea posvátného sňatku symbolizující harmonické a plodné spojení základních sil života (jin a jang, ženského a mužského principu) má prastaré kořeny ve všech známých kulturách civilizovaného světa a vžil se pro něj název „hieros gamos“.)

Utajená historie

Je známo, že velcí a osvědčení panovníci starověku, kteří se zapsali jako hrdinové do legend národů, byli vychováni nejvyššími knězi v duchovních chrámech své doby. A je lhostejné, zda se jednalo o chrámy kamenné či posvátná lesní zákoutí. Dějiny národů jsou přímo spojeny s těmito osvědčenými muži, jimž byly přisuzovány vyšší božské vlastnosti a schopnosti. V legendách se mluví o božím vtělení. Příkladem budiž kníže Bogumír (1), Árij Osedeň (2), Bus Běloraž (3) a další. Doklady o nich nalezneme například v nově objevené Velesově knize. Tito dokázali sjednotit kmeny navzdory jejich nevraživosti a vytvořit silné a duchovně vyspělé říše.

Nebudeme tvrdit, že život našich pohanských předků byl idylický. Bylo mnoho neshod a válek mezi národy složenými z kmenů, které si vytvořily vlastní verze duchovního vyznání a šly vlastní cestou pod vedením svých vůdců či praotců. V závislosti na měnících se klimatických a geopolitických podmínkách docházelo ke stěhování národů, jež se mezi sebou střetávaly v boji o nová působiště. Germáni a Sasové po exodu z indo-íránských zemí a po oddělení od slovanských kmenů obsadili Skandinávii, později táhli zpět do Evropy a způsobili svým dávným bratrům nemálo strážní a bolesti. V severských ságách figuruje jako boží vtělení i jeden z jejich vůdců kníže Odin, jehož vláda byla spojena s územím, kde se nacházel legendární Asgard Irijský (současný Omsk)(4). Hunové útočili od hranic Číny (původně se nazývali Chanové), Avaři přitáhli z kavkazsko-mongolských stepí, Rusové si přisvojili oblast sedmiříčí na dolním Urale, Sloveni a Češi zamířili do karpatských oblastí, Srbové a Chorvati na Balkán atd. Je nekonečně dlouhý seznam válečných střetů v předlouhé historii našich národů, přesto se jedná o slavné dějiny hledání svobodné a důstojné existence člověka v jeho přirozené pospolitosti.

Je naprosto zarážející, s jakým neporazitelným přesvědčením popisuje novodobá historie pohanské dějiny evropských národů jako izolovanou a zaostalou kulturu jednoho z nevýznamných kmenů tehdejší Eurasie Keltů, z něhož učinila původní etnikum celé západní a střední Evropy. Na Rusko a praslovany je potom nahlíženo jako na společenství divokých kmenů nalézajících svá útočiště v lesích a žijících málem na stromech. To vše jen proto, aby tak byla zapomenuta slavná historie árijsko-slovanských předků a jejich mocných říší. Nelze v této souvislosti nevzpomenout historiky utajenou slovansko-árijskou říši z názvem Tartaria. Málokdo je dosud ochoten připustit, že věhlasné tatarské nájezdy do Evropy nebyly dílem nějakých Mongolů, kteří o takové historii svých předků nemají ani potuchy, nýbrž že šlo o spojenecká vojska Slovanů (Tartaři, odtud Tataři), kteří pořádali trestné výpravy v reakci na křížácká tažení a genocidy vedené křesťanskou Evropou proti západním Slovanům a Kyjevské Rusi za účelem jejich christianizace. Čingischán je titul vrchního velitele těchto spojeneckých vojsk, které slučovaly brané síly z jednotlivých chanátů příslušných slovanským rodům a jejich državám. Tatarské nájezdy byly nezištnou pomocí dosud svobodných slovanských národů svým západním bratřím. Obyvatelé Tartarie nikdy nezavedli otroctví a neznali vykořisťování člověka člověkem. Jen tak se mohli domnívat, že uštedří-li svým nepřátelům morální lekci, tito zvěstovatelé nových pořádků zanechají svého zločinného jednání. Jak hluboce se mylili!

Křesťanská anti-epopej

Zmínili jsme, že poněkud jiná byla dějinná situace v posledních dvou tisíciletích. Narážíme tím na rozpínavý vliv křesťanské duchovnosti. Křesťanství oproti starším duchovním směrům povětšinou postavených na védské tradici vyškrtlo ze svého učení rod i s jeho mocí. Záměrem byl vznik všeovládající moci duchovní, která si namísto bohů přivlastnila nárok určovat moc světskou podle vlastních kritérií zasvěcení. Tak vznikl základ parazitické moci feudální a v témže důsledku i parazitické moci buržoazní (ve finále odosobněné moci peněz a kapitálu s oligarchickými parazity v pozadí). Z člověka se namísto rodové příslušnosti stal občan státu a později světoobčan v důsledku nadnárodních zájmů takových politických celků expandujících za své původní hranice. V nich se rozplízlá a organicky nezakotvená pozice světoobčana promítá do individualistického odcizení a vposled do bezmocnosti zotročených jedinců imperiální a kapitalistické doby. Tento úpadek lidské důstojnosti jen pečeti ezoterické směry myšlení a meditačních praktik tzv. „nové spirituality“, která má nahradit křesťanskou víru. Účelem takové ezoterie je potlačit lidskou osobnost a neutralizovat její bytí prostřednictvím iluze všeobecné lásky a harmonického soužití v procesu smíření se s danou skutečností. Představa, že dostatečná většina lidí probuzených či osvícených „esencí“ božské milosti automaticky nastolí novou společnost lásky a dobra, je více než hloupá, je totiž ničující pro nás pro všechny.

Křesťanství v průběhu minulého tisíciletí napáchalo dalekosáhlé škody na kulturním vývoji lidstva, přičemž jeho hlavní starostí bylo zničit rodovou paměť geneticky napojenou na organické doby védské kultury. Tak došlo k tomu, že byla utajena a přepsána slavná historie kultur slovansko-árijských národů a zapomenuty všechny důležité hodnoty a mezníky, jimiž se utvářel duch času v životě člověka. V tomtéž období byly vypáleny starověké knihovny dokumentující desítky tisíc let dějin národů žijících z tradic védské moudrosti.

Nutno ovšem dodat, že počátky křesťanství nevypadaly tak jednoznačně revizionisticky a často inspirovaly i vůdčí osobnosti starého světa, které v něm viděly jen myšlenkový rozvoj védského učení. Nově odkryté prameny minulosti nám ukazují, že původní křesťanství převzalo mnoho z védské tradice. Nakonec se zdá, že i judaistická bible je svévolným kompilátem dávnějších védských a babylonských legend upravených pro potřeby židů coby vyvoleného národa. Ono křesťany potírané „pohanské“ náboženství znalo trojjedinnost boží v podobě Triglava – svaté trojice bohů Svaroga, Peruna, Svantovíta – otec, syn a duch svatý. Znalo své spasitele a mesiáše představující vtělení boží. Ježíš Kristus byl pouze jedním z nich. Znalo legendy o potopě, o Moskově (Noemově) arše (5), rovněž tak proroctví o Palestině, coby zemi zaslíbené, a další. Podle původních zdrojů nebyl Kristus ukřižován, nýbrž jako kacír měl být ukamenován, ale protože byl potomek vznešeného rodu, byla mu přisouzena smrt oběšením. (Podle některých vyznavačů islámu Krista ani nepopravili.) Pověst o ukřižování Ježíše Krista se objevila v Novém zákoně teprve v čase po ukřižování knížete Buse Běloraja, který byl poražen v bitvě Slovanů s Góty (Germány). Tento Bus Bělojar vládl na Rusi a sjednotil Slovanské kmeny, jejichž moc zasahovala až do Římského impéria. Císař Konstantin tehdy ustanovil římsko-katolickou církev a kníže Bus nakažen ideami křesťanství začal hlásat Hospodina i na své rodné půdě. Stal se tak ikonou křesťanství, přestože jeho učení bylo směsicí křesťanské a védské moudrosti. Stalo se tak přes odpor jeho otce, který měl v dobré paměti násilné pogromy při christianizaci Arménie. Ukřižování Buse Bělojara i s jeho věrnými stařešiny se stalo pro křesťanskou obec příkladem utrpení člověka za spásu národů, člověka, který byl ve své době považován za boží vtělení a mesiáše, jehož příchod byl prorokován 400 let po Kristu.

Znamení nové doby

Vraťme se však do dnešního světa. Stojíme na křižovatce a rok 2012 je z mnoha hledisek znamením nové doby. Jakou cestu zvolíme? Jaká poučení nám k odpovědi na tuto otázku skýtají probouzející se dějiny našich národů? Současná západní civilizace má stejně daleko ke křesťanské duchovnosti, jako měla Římská říše daleko k helénským tradicím v době svého úpadku. Změna je nutná. Kde se však ukrylo znamení krve a ducha, jímž se utvářejí lidské dějiny? Obě tyto síly byly zadupány do země. Mocnosti tohoto světa ničí hlas krve svým destruktivním tažením proti tradiční rodině, proti národnímu uvědomění a vlastenectví, proti přirozeným tradicím a sounáležitosti. To vše za pomoci liberálních ideologií humanismu, multikulturalismu, občanské společnosti a moderního rovnostářství týkajícího se pouze zotročených vrstev společnosti. Síla ducha pak doznala největší atrofie v dějinách lidstva. Z duchovních systémů a řádů minulosti nezbylo takřka nic. Nadvláda materialismu, profánní vědy, trhové politiky, otroctví peněz a konzumu učinily z člověka manipulovatelné zvíře chycené do sítě demokratických iluzí a právního státu postrádajícího smysl pro spravedlnost, svobodu a lidskou důstojnost. Lidé žijí na úrovni základních instinktů, jako zvířata, a nakonec i ve společenství zvířat, psů a koček, jimiž se obklopují a na nichž jsou stále více mentálně závislí, spatřujíc v nich ryzí a nezištné bytí podobně jako u malých dětí. V takovém duchovním stavu není východiska z žádného marasmu.

Cesta obnovy rozhodně nebude snadná ani rychlá. Především bude nutné vytvořit novou kastu duchovních autorit, pravých učenců, kteří dají svým národům ideje, duchovní směr a

vychovají pro ně ušlechtilé a moudré vůdce. K tomu, aby takový kněžský stav vůbec mohl vzniknout, musí být po něm nejprve vytvořena poptávka. To se ale musí mnoho lidí probudit ze své existenční letargie z obstarávání, otrocké práce a honby za penězi. Možná jim pomůže dostatečná míra nouze. Dále je nutné obnovit kastu bojovníků pod duchovním vedením kněží. Potřebujeme nutně své hrdiny, své bojary, novodobé bohatýry. V dnešní době nejde tak o válečníky, jako spíše o politické vůdce, kteří zajistí národům území celistvost, přístup ke zdrojům a novým technologiím, které musejí být spravedlivě sdíleny všemi existenčními entitami a světovými polaritami. Tyto politiky si zvolí sněm stavovských zástupců pocházejících především z kasty bojovníků na poli ekonomické reprodukce. Jde o podnikatele, odborníky a mistry řemesel oddané věci společného prospěchu a blahobytu. Již dnes existují podnikatelské subjekty, které mají nakročeno správným směrem. Je jich však dosud málo a v mezích státního výpalnictví a bezuzdného trhu ovládaného parazity si sotva nacházejí své místo.

Staré védské proroctví praví, že v období noci Svaroga se lidé odkloní od svých bohů a nechají se uplatit zlatem, aby sloužili temným silám. S počínajícím novým dnem Svaroga se začnou probouzet a hledat své zapomenuté kořeny. Nicméně změna společenské struktury vstříc organickým společenstvím si vyžádá patrně několik generací. Leč teprve po ní bude možné očekávat opuštění současného ekonomismu v myšlení všech rozhodujících složek společnosti a návrat k přirozeným poměrům, v nichž trh a ekonomika budou podřízeny skutečným potřebám lidí a moci jejich vůdců.

Na závěr uvažme, nakolik mohou křesťanské církve převzít úlohu duchovní kasty, která povede lidi k potřebě a vytvoření organického společenského řádu. V současnosti nemá smysl žádnou křesťanskou církev demonizovat ani v ní hledat spásu. Křesťanští duchovní mohou převzít obrodnou úlohu, pokud se reformuje základní křesťanská ideologie návratem zpět ke zdrojům védské moudrosti. Potom i Kristus musí být chápán jako jedno z mnoha božích vtělení. V takovém případě bude zbytná idea odloučenosti církve od státu, protože sama církev musí připravovat politiky k vůdčí roli ve státě a připravovat pro ně ideový základ fungování spravedlivé společnosti. Tím je však položen velmi silný předpoklad, pro nějž, jak se zdá, nejsou v současném křesťanském světě patrné sebemenší náznaky.

Je zřejmé, že kolo dějin nelze otočit proti směru svého otáčení. Možné však je obnovit síly, které tímto kolem otáčejí. Nakonec je to i nutné, abychom se vymanili z údělu lidských tvorů zotročených podmínkami nového světového řádu, jaký pro nás s takovou starostlivostí připravují světoví ilumináti. Bez obnovy těchto sil se kolo dějin zastaví přesně tak, jak si to již nyní namlouvají globalističtí teoretikové, kteří tak rádi mluví o konci dějin.

Vysvětlivky:

(1) Bogumír (4. tisíciletí př. n. l.) byl také nazýván Bohem Imirem, Blahým Imirem (ve Velesově knize a skandinávské Eddě), carem Imou (ve Védě Slovanů), Jimou Xšajta (v Avestě), Jamou (ve Védách Indie), Jü (v Číně), Džem-šidem (v Knize králů neboli Šach-nam Firdousí), Čim-bulatem (ve volžských a především marijských pověstech). Jeho jméno bylo známo od Afriky (Imán, Omán), přes západní Evropu (Kimmer), Malou Asii (biblický Homér), až po dálný

sever Ruska (Jamal) a Sibiř (Omoř). Původně se jméno tohoto patriarchy vyslovovalo jako [H'm'] a znamenalo „kam“ neboli šaman (od slovesa „kamlati“). První zvuk jména se vyslovuje jako měkké jihorské „g“, druhý je změkčené „m“. Další jména jsou odvozena od původního jména v souladu se zákony etymologie. Slované jej nazývali jak carem Imou, tak i – jako např. ve Velesově knize – Bogumírem (neboli bohem-šamanem) a Blagomírem (blahým šamanem). Tento obraz zahluje veliké tajemství. Je nazýván bezmála Stvořitelem světa, či bohem smrti, nebo prvním carem-knězem, božím synem a Praotcem.

(2) Tento Árij žil (2. tisíciletí př. n. l.) ve stejných stepích Sedmiříčí, jako Bogumír. Svědčí o tom cesta, po které se potom ubíraly jeho kmeny. V týchž místech, kde se rozkládala Bogumírova říše, tedy na jižním Uralu, existuje řeka Om, města Omsk a Orenburg, jejichž stará jména pocházejí od jména praotce Árje (nebo otce Orja). Zde také žil Bogumírův potomek – Osedeň Árij. Jméno Osedeň nosil tento praotec ještě předtím, než se rozhodl postavit do čela slovanských kmenů a než se stal Árjem. Pochází od jména hvězdy Sedava (Polárky), a znamená – Svatý („Sedoj“). To znamená, že se vyznačoval tajemnou silou, podobně jako indiští svatí diddhové nebo keltští kouzelníci sidové. Tak on byl znám svou zbožností, neboli „byl blahý“. Dochovala se nám i jiná jeho jména. Tak například v Avestě je nazýván Trajataona, neboli je také nositelem jména odvozeného od jména praotce Tarcha Dažboga. Ale i on sám byl považován za nově na Zemi sestoupivšího Tarcha (u Skandinávců – Thora, Helénů – Targelia, Skytů – Targitaje). Tentýž bůh figuruje v „Šach-Name“ jako Feridun nebo Iredž, u Moldavanů Fet-Frumos, u starých Řeků – Perseus (nebo Árij). Genealogie tohoto hrdiny je skutečně mimořádně zajímavá. Podle slovanské tradice je Árij Osedeň synem Dvojana nebo Dvina, Advina. Feridunovým otcem je Atbin (srov. s Perseovým dědem Abantem). V raných zoroastrických textech se Atbinovi, který jako druhý po Bogumírovi (jenž je Odinovou variantou) přinášel oběti, říká Atvija a jeho jméno pochází od číslce „dvě“. Jako třetí vykonával oběti Árijův bratr a Dvojanův syn, Trojan. Bratři Odin, Dvojan a Dvojanův syn Trojan jsou potomky Bogumíra. Árij Osedeň, Dvojanův syn, patří k témuž svatému rodu. Árij se narodil do neklidné doby. Říše jeho praotce Bogumíra se rozpadla. Bogumír, který vládl takřka jedno tisíciletí, protože ovládal tajemství dlouhověkosti, a vybudoval říši, která se rozkládala na většinu území Eurasie a Afriky, byl svržen na svět sestoupivším Ještěrem, vtělením Černého boha. Bogumírovy sestry drak unesl a odvedl do Babylónu, kde se staly jeho metresami. Traduje se, že unést Bogumírovy sestry drakovi pomohl mistr na takové kousky kouzelník Kitovras Giž, jenž dříve unesl bohu Slunce jeho ženu Zarju-Zarenicu. Samotný Bogumír prchnul do Číny a posledních sto let života vládl tam, avšak Veles ho zabil. Potom v Číně přešla moc na dynastii, kterou určil Bogumír. Stejný příběh vyprávějí skandinávské pověsti, podle nichž boha Imíra (Bogumíra) zabije spolu s bratry Odin, jinak Votan (vtělení Boda – Velese a Dažboga). Potom měl Odin-Veles u sebe uťatou Bogumírovu hlavu, kterou oživil a s níž se radil.

(3) Poprvé se Hospodin na zemi zjevil v podobě Kryšně, podruhé jako Koleda, napotřetí jako Bus Bělojar. Bus se narodil za stejných okolností jako Koleda i Kryšeň (ba i jako Ježíš Kristus). Jeho příchod na svět rovněž doprovázela nová hvězda-kometa. O tom se zmiňuje staroslovanský rukopis Bojanův hymnus, pocházející ze 4. století, v němž se vypráví o hvězdě Čigir ugor (Halleyova kometa), podle které při narození knížete hvězdoppravci předpověděli jeho velikou budoucnost. Podle komety, zmiňované v Bojanově hymnu, bylo stanoveno

datum narození Buse Bělojara. Bus se narodil 20. dubna roku 295 n. l. A podle různých znamení, která se objevila při narození Buse Bělojara, mudrci předpověděli, že Bus Bělojar ukončí Svarogův Kruh. V kavkazských legendách se praví, že Bus byl prvorozený syn. Kromě něho měl jeho otec dalších sedm synů a jednu dceru. Jméno jednoho z bratrů nalézáme v Bojanově hymnu – je to šaman („kam“) Zlatogor, který dostal své jméno na počest Zlaté hory Alatur. A jméno Busovy sestry je Lybed' (labuť) Sva (ve skandinávských ságách figuruje jako Svanhilda), která své jméno dostala na památku své pramáti Ptáka Matky Sva. I narodil se Bus, stejně jako jeho bratři a sestra v posvátném městě Kijar-grad – Kyjevě Antském (Sargrad) poblíž Elbrusu. A Bus byl následníkem trůnu Roxolaně – Antie. Rod Bělojarů vzešel ze spojení rodu Bělogorů, kteří odedávna žili u Bílé Hory, a rodu Árje Osedně (rod Jarů) na samém počátku Bělojarova věku. Předkové Buse Bělojara vládli od Altaje, přes pohoří Zagros až po Kavkaz. Jméno Bus bylo vladařským jménem saských a slovanských knížat. Bus, jeho bratři a sestra strávili dětství v posvátném městě Kyjev Antský. Buse a jeho bratry učili kněží moudrosti Antů ze svatých knih, které byly přechovávány ve starobylých chrámech. Podle legendy vystavěl tyto chrámy před mnoha tisíci lety kouzelník Kitovras (tentýž byl znám Keltům pod jménem Merlin) a Gamajun na rozkaz boha Slunce. I jeho bratři byli vysvěceni. Nejprve kráčeli cestou vědění, byli tak zvanými „poslušci“ – žáky. Když absolvovali tuto cestu, stali se „vědění“ – neboli vědoucími, čili těmi, kteří jsou dokonale obeznámeni s Védami. Nejvyšší hodnosti, hodnosti Pobudy (Budaje), neboli probuzeného i probouzejícího, duchovního učitele a zvěstovatele vůle bohů, dosáhli bratři Bus a Zlatogor.

(4) Jedná se o chrámové město zahrnující pyramidový a jeskynní komplex, kde byl uložen poklad všeho tehdejšího védského vědění. V některých legendách je uváděn jako střed světa. Měl být zdrojem duchovní energie až do 16. století n.l. a vytvářet psí-pole, před nímž se třáslí panovníci celé Evropy, neboť většina z nich měla tytéž árijské předky a byla duchem napojena na slovansko-árijské državy velké Tartarie. Teprve v tak pozdní době byl Asgard Irijský vypleněn bezbožnými hordami Džungarů, protože jeho duchovní energie zeslábla vlivem rozmáhajících se temných sil noci Svaroga. Křesťansky nalomeným vládcům se tak otevřela cesta k uchvácení absolutistické samovlády a parazitickému způsobu existence. V téže době došlo rovněž k vypálení všech světových knihoven, kde byly uloženy spisy o slavné minulosti védské kultury a slovansko-árijských předků.

(5) Patriarcha Mosk Sventovič založil Moskvu po návratu z Araratu, kde shromáždil zvířata v době velké potopy. Jeho otec Bogumír odpovídá biblickému otci Jáfetovi.